

[Riishøj]

opnåede i 1970'erne: at vi havde en vækst samtidig med et fald i det samlede energiforbrug.

Efter SFs opfattelse er denne konklusion farlig, og den er også fejlagtig. Konklusionerne i ministerens redegørelse kan bestemt ikke overraske. Det var jo mod regeringens vilje, at folketinget sagde nej til atomkraft og til kulimporten fra Sydafrika, og regeringen viger derfor fuldstændig uden om spørgsmålet om, hvordan vi kan nedbringe elforbruget og ad den vej leve op til målsætningen om definitivt at sige nej til atomkraft og undgå yderligere stigninger i kulimporten.

Tydeligvis opererer regeringen ud fra den skjulte forudsætning, at flertallet i dette folketing engang i dette årti vil skifte, sådan at regeringen får et absolut flertal. Det tror vi ikke bliver tilfældet.

Redegørelserne bærer således præg af en opgivelse af forsøgene på effektivt at nedbringe ressourceforbruget. Der siges pæne ord, men hvordan er det med handling?

Sammenhængen mellem energipolitikken og miljømæssige hensyn omtales meget sparsomt. I bestræbelserne for at undgå en rigtig miljøvenlig og ressourcebesparende politik, som definitivt gør atomkraft overflødig, har regeringen i det forløbne år beskåret eller afskaffet en lang række tilskudsordninger, sådan som hr. Løvig Simonsen også omtalte det, og det agter den fortsat at gøre. Man har f.eks. vedtaget, at de offentlige bygninger nok skal bringes i forsvarlig stand, men man har udskudt tidspunktet fra 1987 til 1989. Man har forhøjet gebyrerne for godkendelse af vindmøller. Man har nedskåret tilskuddene til energibesparende foranstaltninger i industrien, det, der kaldes proces, som trods for at man netop her regner med, at der sker en stigning i elforbruget. Man har beskåret tilskuddene generelt til vedvarende energi, tilskuddene til isolering er faldet væk, man skal sætte hastigheden i trafikken op og dermed bruge mere benzin, mens man gør utrolig lidt for at bruge naturgas på andre områder end blot til opvarmning. Der er andre lande langt foran. Man har planer om at reducere forsyningslagrene, og udvidelsen af elvarme foregår i en takt, der uldt ud lever op til EP-81, samtidig med at f.eks. opstilling af vindmøller i skrigende grad er bagud i forhold til f.eks. de beskudne mål i EP-81.

Redegørelserne synes mere skrevet i elværkskredsenes officielle top end i et ministerium, der efter hensigten skulle tage overordnede samfundsmæssige hensyn.

I det hele taget er synderegisteret uendelig langt. Nogle steder tales der om samfundshensyn, andre steder om samfundsøkonomiske hensyn, og atter andre steder omtales omkostningshensyn og markedsmekanismen. Man ved faktisk ikke, hvad det er, regeringen prioriterer højest. Man har helt klart det indtryk, at redegørelsen i virkeligheden er et knæfald for de stærkeste økonomiske magtgrupper inden for energisektoren: A. P. Møller og elværkerne. Her ligger baggrunden for denne redegørelse i virkeligheden, sådan som vi ser den.

Folketinget har for et par måneder siden diskuteret D.O.N.G.-redegørelsen, og der er vel ikke grund til at gentage argumenterne her. Jeg skal blot kort understrege, at SF naturligvis altid har været tilhænger af udnyttelse af ressourcerne i den danske undergrund. Trods forbehold tilsluttede vi os rammerne for 1. udbudsrunde. Vi lægger vægt på også at være med omkring 2. udbudsrunde, men kræver naturligvis en deltagelse fra D.O.N.G.s side på mindst de 20 pct.

Vi har understreget de urimelige forhold i den gældende DUC-kontrakt og krævet en genforhandling, ganske som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har. Beklageligvis har såvel regeringen som socialdemokratiet sagt nej til det, men noget kunne tyde på, at der kommer en form for genforhandling med de nye afsætningsmuligheder i Sverige, nu hvor man alligevel skal i gang med forhandlinger om gasreserverne i Nordsøen i henhold til DUC-kontrakten. Det giver jo ganske interessante perspektiver, men man kan tvivle på, om regeringen også i denne sag vil varetage samfundsinteresser.

Afsnittet om varmforsyning viser, at regeringen ikke er til sinds at foretage ændringer på trods af adskillige ønsker fra kommunalt hold. Der er behov for at ændre målsætningen i varmforsyningsloven, sådan at 1970ernes udtryk »oliefortrængning« rimeligt erstattes af andre målsætninger, først og fremmest importfortrængninger, hensynet til miljøet, udnyttelse af lokale energiresourcer og den størst mulige selvforsyningsgrad. Imidlertid agter regeringen ikke at foretage sig noget på dette felt. Efter de udtalelser, vi